

Stridt foretagne mod Inspektør Mazanti eller Aktion mod Enkelte, som paa en meget graverende Maade ere nævnte i Forhørene. Mod dem er der ikke anlagt Sag, dette beder jeg det høie Thing fastholde. Det forekommer mig, at her er det ikke muligt for den høitærede Minister at slippe bort. Jeg er her i det heldige Tilfælde, at, naar jeg søger at paavise, hvorledes navnlig Inspektør Mazanti har handlet og Flere med ham, saa behøver jeg ikke at tage af Forhørene det frem, som den Ene har fortalt om den Anden, men det, som de paagældende Personer selv have sagt og vidnet, tage det frem, hvorom de selv sige: Saaledes have vi gjort og handlet! For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at hvad den cerede Ordfører udvalte igaar var Referat af Forhøret, saa at det ikke er min Sag her til Begrundelse af den Hovedpaastand, jeg gjør lige overfor Ministeren med Hensyn til Aktionserklæringen og Maaden, hvorpaa han har behandlet Forhørene, at referere vidt og bredt, hvad der er passeret ved Forhørene; men jeg skal nævne et Par Punkter til Bevis for, hvad der er foregaaet i Horsens Tugthus, og kun foreløbig tage en Eneste frem af de Straffede, Er, som hedder Jens Ole Petersen. Han forekommer først i Forhørene. Den høitærede Minister siger, at Undersøgelsen er ført forstandig; men den høitærede Minister veed jo lige saa godt som jeg, at Forhøret begyndte med, at der fortaltes til Politiretsprotokollen, at Borgmesteren og Politimesteren i Horsens kunde paa ingen Maade blande sig i denne Sag uden i Forbindelse med Inspektøren for Tugthuset. Naar vi nu se hen til, hvorledes Inspektøren har handlet gennem de 20 Aar, hvor han har været der, saa kunne vi forstaa, hvor forstandig Undersøgelsen har været ført, naar den grundlægges paa og af Inspektør Mazanti. Den af mig nævnte Petersen var saaledes situeret, at, nagtet det ophlystes, at han havde stjaalet paa Anstalten, saa var han dog en Fange, der skulde løslades paa Benaadning, fordi han havde opført sig saa godt. Hans Frihed i Tugthuset var saa stor, at, medens han var der, havde han et Par Kjørester, som han stadig stod i Forbindelse med. De opholdt sig i Præstens Hus, den Ene som Elev paa Kvindeseminariet i Horsens, den Anden tjente hos Præsten. Han ikke alene stjal til sig selv, men ogsaa til dem, og dette gik saaledes til: Udenfor den store Ringmur, hvor han naturligtvis ikke maatte komme, var der i en Værkmesters Have nedgravet en Kasse, og her nedlagde han Breve, ja endog Penge. Hvorledes er det at forstaa, at en Fange, som

er i Tugthuset, kan have og nedlægge Penge til sin Kjøreste? Saa hentede Kjøresten Penge og Breve og lagde Brændevin i Kassen i Stedet. En af disse — de findes begge straffede — bekjender, at hun har modtaget af den nævnte Petersen dels Penge og dels Breve, og at hun for sit Vedkommende har nedlagt 15 Flasker Brændevin til Jens Ole Petersen; han har saa listet sig ud gennem Porten og hentet dem. Det forekommer mig mærkeligt, at dette har kunnet fortsættes; men Enden er ikke endda. Denne Petersen vilde ikke alene sørge for Noget til sine Kjørestes, men ogsaa til sig selv, og da han fortsatte denne Virksomhed, saa blev det opdaget, at der var noget Galt med ham; men nagtet det kom til Inspektør Mazantis Rundskab, at der var noget Galt med Jens Ole Petersen, blev han dog den 7de November løsladt paa betinget Benaadning, fordi — han havde opført sig saa godt. Da han saa blev løsladt, saa tog en af hans Kjørestes, der tjente hos Præsten som Pige, med ham over til Rødby, og det var der, at Opdagelsen begyndte at ske fra den ene Side. Og da han reiste om Natten den 7de November fra Horsens, saa mødte den Anden af hans Kjørestes paa Banegaarden med en Pakke, der bestod af 8 Underbenklæder og 16 Par Strømper, som han altsammen havde stjaalet, og som han nu skulde have med sig paa Rejse til Rødby. Dette er ikke støttet paa en Beretning om, hvad den Ene har sagt til den Anden, men paa, hvad de to siger, som have været i Forhør og begge bleve straffede, have bekjendt at have gjort. Men naar vi saa gaa videre, se vi, hvorledes Sagen udviklede sig, selvfølgelig medens Hr. Inspektør Mazanti levede Anstalten, og her, maa vi saa sige, begynder Ansvarer netop i særdeles Grad at falde over paa Justitsministeren, thi det fremgaar af Forhørene, hvorledes Flere have opført sig, og dette er netop egnet til bestemt at konstatere, at Ministeren paa den Maade er medansvarlig for, at disse Folk ikke ere blevne dragne med ind i Sagen. Ja, vi gjøre ikke Ministeren ansvarlig for, hvordan Forhørene ere førte, vi gjøre ham ikke ansvarlig for, hvorledes Dommen er faldet ud — han har jo ikke været Dommer — men vi gjøre ham ansvarlig for, at han, efter at have set disse Forhør, har ladet dem passere paa den Maade, som han har gjort, og det kan ikke nytte, at han siger, at han vil appellere Dommen, thi de Folk, der ikke ere tiltalte, for dem kan man jo ikke appellere videre. Nu skal vi komme til, hvad der staar i disse Forhør, som den høitærede Minister har ladet passere. I dette Tugthus, hvorved disse 2 Kvinder have opholdt